

МИЛОРАД КАДИЋ, председник СО Даниловград

ПОЗДРАВНА РИЈЕЧ

Уважена господо,

Почаствован да пред овим уваженим домом имам прилику да кажем ријеч-двије у част мога Бјелопавлића, паметара и мајстора ријечи, човјека чија је свијест ходила изнад граница овоземаљског времена, и био свој, прво пред собом и такав остао до краја пред свима поред Зете у Грлићу, на сред Бјелопавлића.

Моја маленкост није кадра зборити о књижевном дјелу Душана Ђуровића. Поред вас ја на то немам право.

Моја је истинска жеља сјетити се човјека, горда и смјела, у вријеме свако, и прије и послје, да каже и укаже, увијек сигуран у оно што збори, највише бринући о истинској мисли онога што приноси, а најмање о томе што га од свега тога може снаћи. Више је него јасно да се није умио погађати са временом. Држао је до стварности и духа и једина вага и дилема њему била је права мисао, преча од било чега, од временског видокруга, од свега, осим достојанства.

И данас би био такав Душан Ђуровић, горд и одважан као храст, изникао наред Бјелопавлића више од вијека да прича и опомиње и свједочи о времену оном давном и овом садашњем.

Можда би само са мало више зебње и сјете гледао на данашње у односу на оно његово бивствовање.

Он је писао и зборио како је осјећао. Вјеран своме извору на чијем току је искрено радио, поправљао колико је знао и умио, због чега је често био сам, зашта му више пута није бивало лако. У времену пуном вируса и непогода, падова и успона, и данас би Душан Ђуровић имао посла као мало ко и сигурно био онај исти стари храст од чврстог коријена, сјетан због судбине својих грана.

Можда све ово за књижевност и њену критику нема неког посебног значења. Али има за нас који смо га знали.

За оне који су имали посла са нашим племеником има значења чињеница због које жале да он постоји данас само у књигама. Свако па и ово вријеме треба такве људе попут Душана Ђуровића. Знао је да одговори, мало ко као он, и цару и ћесару, онако бјелопавлићки, без обзира на цијену, али ипак зналачки.

И све ће тако бити и у будуће.

Али у сваком времену, онако како је то знао бити Душан Ђуровић – дакле бити свој, бити постојан пред собом и временом без обзира на климу. Пред својим свецима и светињама, међу Брдима и Зетом, и гдје год да је био ту се враћао и остао свој са својима, иако му у свему томе нимало није било лако.

Ви што сте се сјетили Душана Ђуровића, и што ћете говорити о њему, и вјерујем не само за ову прилику – ви најбоље знате мјеру домета и трајности његовог дјела.

Вама што сте ми указали част да будем свједок овог сјећања на Душана Ђуровића, искрено се захваљујем.